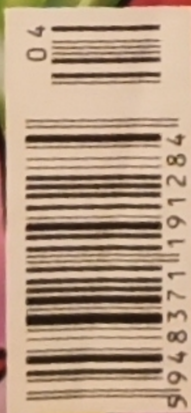
4
2006

Cărticica *Draga mea* pentru copii

Cărticica *Draga mea* pentru copii
Cărticica *Draga mea* de colorat
Două cărticele împreună!
Preț: 1,5 lei /15.000

Pregătiri de Paște

și alte povești, poezii, cântecele, ghicitori

CASA

sumar

Cărticica Draga mea pentru copii

Povești și poezii trimise de cititori

ILUSTRAȚIA: Mircea Toia
REDACTOR: Manuela Covaleov

DIRECTOR GENERAL:
Dr. Michael Schroeder
DIRECTOR GENERAL ADJUNCT
Sandi Apostoloiu

TIPAR
Infopress S.A., Odorheiu Secuiesc

ABONAMENTE
Tel./fax: 317 06.10,
abonamente@casalux.ro
Adresa poștală: București OP 52 - CP 58

Adresa redacției:
str. Ciprian Porumbescu nr. 10, cod 010652,
sector 1, București
Corespondență: București OP 41 - CP 102
e-mail: dragamea@casalux.ro

Hubert Burda Media

ISSN 1584-9112

Publicație editată de CASA
Director fondator: Mariana Brăescu

Pregătiri pentru Paște

Poezie trimisă de **Mariana Popa**, loc. Cluj Napoca

Vă aduc o veste mare:
În pădurea nu-știu-care
Totul s-a trezit la viață:
Peste tot numai verdeață,
Păsărele cântărețe -
O mare de frumusețe!
Cântă-ntruna dumnealor,
Ba soliste, ba în cor,
Cântecul cel minunat
E „Hristos a înviat!".

Din tufișuri sar deodată
Iepurași de ciocolată.
Alții, parcă-s rupți din soare,
Albi ca puful de ninsoare,
Alergând în sus și-n jos
Purtând coșul cel frumos
Din nuiele împletit,
Cu dragoste pregătit,
Poleit cu stropi de soare.
S-aveți parte fiecare
De mai multe bucurii
Când Paștele va sosi!

Iată, vine și găina
În pădurea cu pricina
Aducând cu ea, se spune,
Toate ouăle din lume
De la păsări adunate
Pentru-a fi frumos pictate.
Iepurașii sar grămadă,
Se îmbrâncesc, se iau la sfadă
Coșurile să le umple,
Să ia ouă cât mai multe
C-au prieteni prin oraș,
Iar ei, bunii iepurași,
Vor să-i facă fericiți
Pe copiii cei cuminți.

Veverițele voioase
Cu codițele stufoase
Sar pe rând din creangă-n creangă
-Ce să fie oare, dragă,
De-i atâta gălăgie?
-Cum, surată, ce să fie?
Pregătiri de Paști, nu vezi?
Adu-mi niște frunze verzi
Să aștern un culcuș moale
Ouălor de sărbătoare!
Hai să-i ajutăm și noi
Pe-acești iepurași vioi,
Că le-o fi mare povara
De cu zori și până seara
Să picteze-atâtea ouă.
Cât ai zice „una-două”
Fremăta pădurea întreagă,
Toată lumea avea treabă.
Iar de sus iubitul soare
Vestea marea sărbătoare
Trimițând poftă de viață
Tuturor celor de față.

Către seară, am auzit,
Totul era pregătit,
Iar micuții iepurași
Au pornit către oraș
Cu trăistuțele încărcate
Cu ouă și cu bucate.
Dacă n-a ajuns la voi
Încă nici un iepuroi,
Să nu fiți îngrijorați
Că-s pe drum de mult plecați
Și-or apărea negreșit
Mâine, după asfințit,
Când soarele blând se duce
După nouri să se culce.

Bun rămas, copii iubiți,
Fiți voioși și fericiți,
Iar când clopotul va bate
Ciocniți ouă colorate
Cu părinți, frați și surori,
Cu bunici, cu verișori,
Cu prieteni, cu vecini,
Salutați-i pe străini
Cu „Hristos a Înviat!"
Vă sărut, eu am plecat...
Mă grăbesc, se aud pași,
O fi oare un iepuraș?

Găsește diferențele!

Iepurică și Iepurilă au treabă multă: vor să vopsească oul pentru ca Paștele să nu-i prindă nepregătiți. Dar nu se hotărăsc în ce culoare: unul vrea albastru, celălalt vrea roșu. Până se hotărăsc ei, găsește diferențele dintre cele două desene!

Găsești soluția în numărul viitor al Cărticelei!

Uite aici, pe-o floare,
Două aripi roșioare.

Este sus la Dumnezeu,
Dar e și la pieptul tău.
Toată viața te păzește
Și de rău te izbăvește.

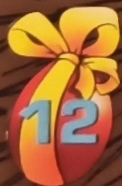
Am cămăși nenumărate,
Le port toate îmbrăcate.
Iepurașii cum mă văd
Să mă roadă se reped!

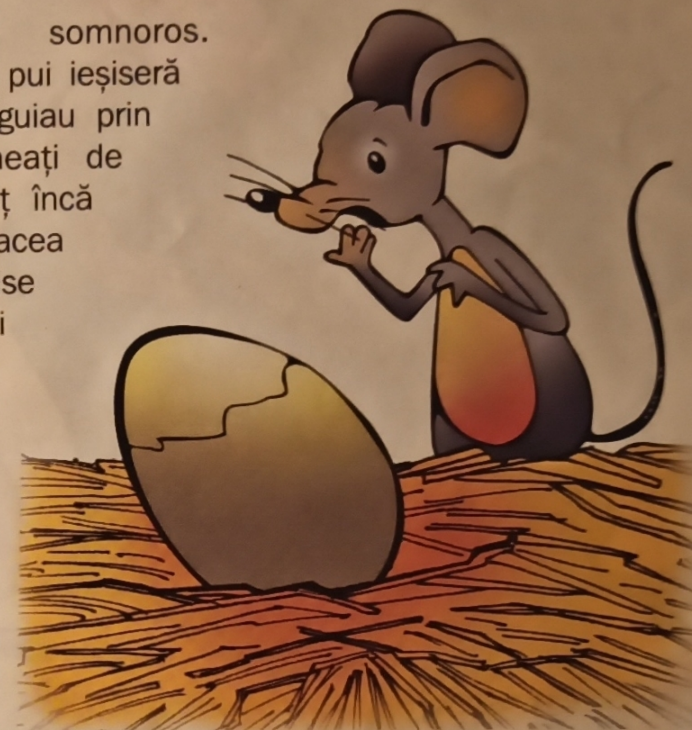
Ghicitori trimise de **Anastasia Dumitru**, loc. Constanța

Puiuț

Puiuț era un somnoros. Pe când toți ceilalți pui ieșiseră din ouă și se zbenguiau prin bătătură, supravegheați de Mama Cloșca, Puiuț încă mai dormea în găoacea lui. E drept, se trezise el o dată cu ceilalți frați ai lui, dar după ce ridicase ușurel un căpăcel din coaja oului în care se clo-cise, se hotărâse că mai poate dormi un timp.

Lipise, numai el știe cum, căpăcelul din coaja oului în așa fel că numai cu greu puteai vedea că acesta fusese spart.

Și cum moțăia el așa, fericit că nu-l mai deranjează nimeni, în coteț se furișă șoricelul Chiț, care după ce adulmecă locul zări oul stingher în mijlocul cuibarului.

Iată un ou, constată el, mirându-se singur cât de deștept era. Ce-ar fi să profit și să-l iau. O omletă bună n-ar strica la cină, gândi el și împinse oul afară din cuibar având grijă să nu se spargă. Îl voi rostogoli până în vizuina mea de sub hambar și acolo mai văd eu cum fac, continuă el vorbind singur. Și se puse pe treabă.

Puiuț se trezi rostogolit și hurducat, dar nu avea curajul să scoată căpăcelul și să privească afară. Se hotărî să aștepte până se vor liniști lucrurile. Și oul se opri.

Chiț se întâlnise cu Vovo, nevăstuica. Aceasta îl privea curioasă cum se lupta să rostogolească oul.

-Nu ți-e greu, Chiț? se interesă ea.

-Ce-ți pasă, răspunse Chiț înciudat că fusese prins cu oul.

-Mă gândeam că, dacă ți-e greu, poate te ajut eu, spuse Vovo.

-Cum să mă ajuți? se lumină Chiț.

-Păi, îți car eu oul. Unde vrei să-l duci? zise Vovo îndatoritoare.

-Până la colțul hambarului, de acolo mă descurc...

-Bine, hai că ți-l iau! și nevăstuica înșfăcă oul și se făcu nevăzută după colțul hambarului.

Ajunse și Chiț acolo, dar Vovo, nicăieri...

-Să știi că m-a păcălit, descoperi Chiț și se miră din nou cât de deștept era.

Între timp, nevăstuica o luase la picior cu oul între lăbuțe. Puiuț se dădea de pereții găoacei de-i țiuiau urechile. Și iarăși oul se opri... Nevăstuica îl privea cu neîncredere. I se părea cam greu pentru un ou de găină și o străfulgeră un gând: oul era clocit! Furase un ou clocit și pe deasupra Chiț va răspândi vestea cum că e o hoață...

-Ba chiar sunt hoață, constată cu supărare Vovo și puse oul jos.

Puiuț crezu din nou că lucrurile s-au liniștit, dar pe când se pregătea să scoată căpăcelul auzi un glas răgușit:

-Ce faci, Vovo, cu oul ăla? Era Bursu-bursucul. Nu cumva l-ai furat?

-Nuu... Mi l-a făcut cadou Mama Găina, minți Vovo, zicea să am și eu un ou în casă, știi acum...

-De când face Mama Găina cadou ouă? se miră Bursu. Trebuie să fie o omletă bună, și se linse pe botic.

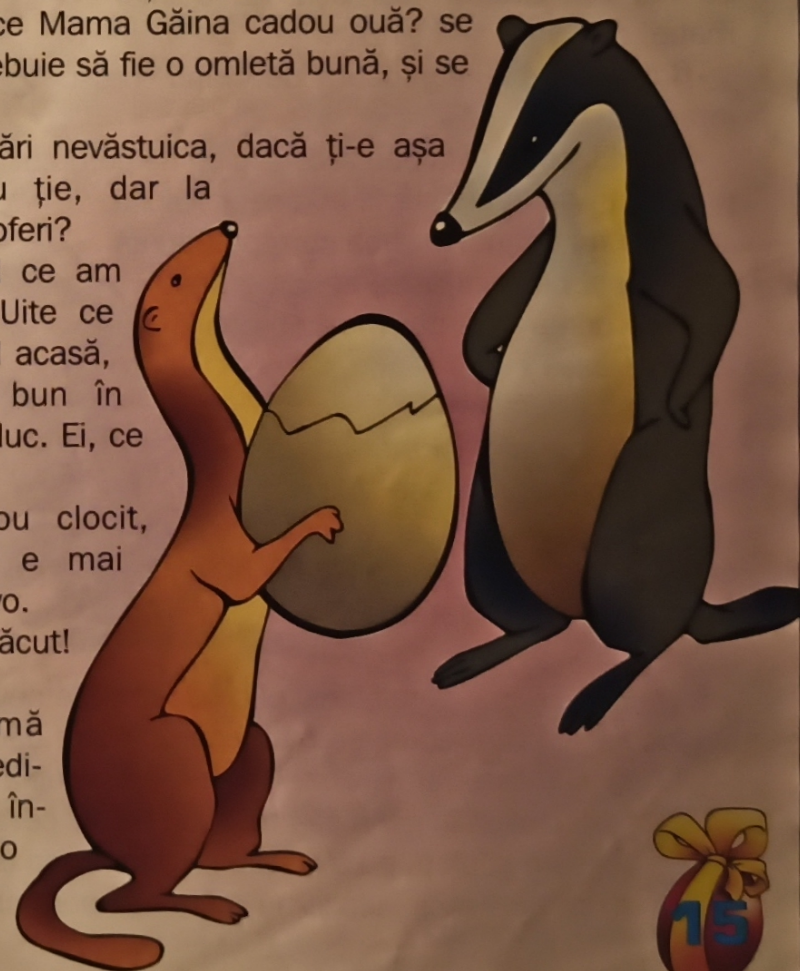
-Știi ceva, sări nevăstuica, dacă ți-e așa poftă ți-l dau ție, dar la schimb ce-mi oferi?

-Păi, să văd ce am prin cămară. Uite ce zic eu: duc oul acasă, găsesc ceva bun în cămară și-ți aduc. Ei, ce spui?

Decât un ou clocit, orice altceva e mai bun, gândi Vovo.

-Bine, s-a făcut! acceptă ea.

-Așteaptă-mă aici că vin imediat, și Bursu înșfăcă oul și o tuli în pădure.

Numele copilului: ....

Numele părinților: ....

Adresa: ....

....

Telefon: ....

Puiuț începu iar să se dea cu capul de pereții oului până ce i se păru că aude clopoței și ciripituri... Și oul iar se opri. Bursucul se întâlnise cu Vulpița.

-Bună, Bursu, ce mai faci?

-Uite, duc oul ăsta în vizuina mea.

-Zău? Da' de când mănânci tu ouă?

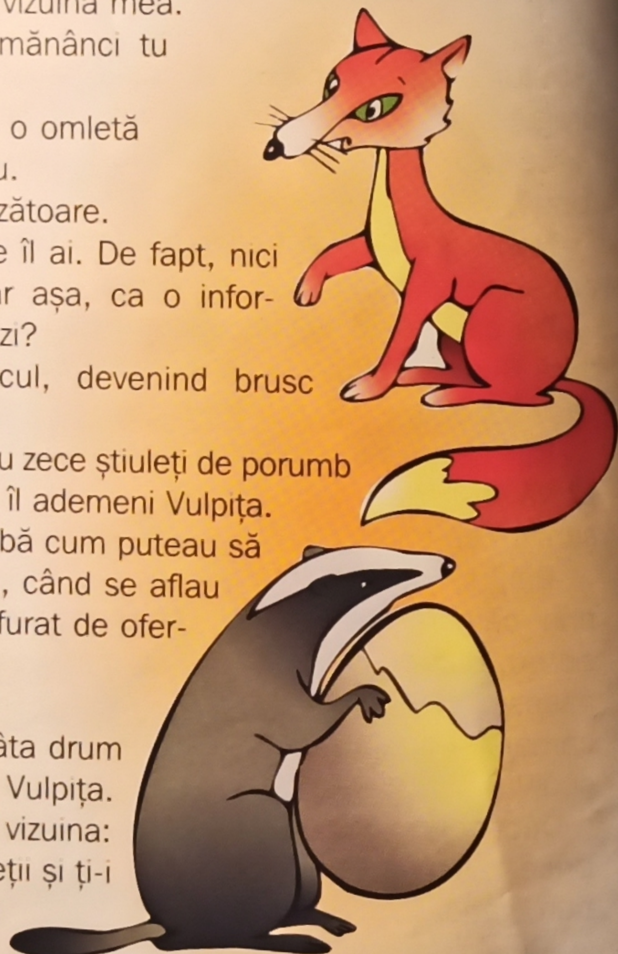
-Păi, m-am gândit că o omletă ar fi bună, explică Bursu.

Vulpea îl privi neîncrezătoare.

-Nu te întreb de unde îl ai. De fapt, nici nu mă interesează, dar așa, ca o informație, n-ai vrea să-l vinzi?

-Cui? întrebă bursucul, devenind brusc interesat.

-Mie! Ei, ce zici? Îți dau zece știuleți de porumb proaspeți, de anul ăsta, îl ademeni Vulpița.

Bursu nu se mai întrebă cum puteau să fie știuleții de anul ăsta, când se aflau în plină primăvară, dar furat de oferta generoasă cedă.

-Bine, cum facem?

-N-are rost să faci atâta drum până la mine, îi spuse Vulpița. Uite, eu știu unde ai vizuina: duc acasă oul, iau știuleții și ți-i aduc la nas. Batem palma?

Bursu nu se mai gândi că și el o păcălise pe nevăstuică tot așa și încântat că nu trebuie să mai facă un drum dădu oul Vulpiței.

Aceasta, fără grabă, o porni spre vizuina ei. Nu avusese nici o clipă în gând să-i dea bursucului ceva în schimb, cât despre știuleți, nu avusese niciodată așa ceva, căci, după cum bine știți, vulpile nu mănâncă porumb.

În sfârșit totul se liniști pentru Puiuț. Acum oul stătea pe o farfurie în bucătăria Vulpiței, care se învârtea vorbind singură:

-Ce omletă minunată o să-mi fac!... Iar dacă o fi clocit, așa cum îmi pare după greutate, cu atât mai bine, o să-mi fac o friptură, și plecă să-și caute tigaia și să-și facă focul...

Puiuț nu mai așteptă să vadă ce-o să se întâmple, căci vorbele Vulpiței fuseseră de-ajuns; ridică ușurel căpăcelul, privi în dreapta și-n stânga, ieși tiptil din găoace și după ce puse căpăcelul oului la loc se furișă afară. De acolo o zbughi direct spre casă. Cum știa Puiuț unde e casa, ăsta-i un secret al lui și n-o să-l aflăm niciodată...

După ce pregătise tigaia și focul, Vulpița luă oul din farfurie cu gândul să-l prepare în vreun fel, dar rămase descumpănită constatând că oul este mult mai ușor. Trezită de o bănuială, sparse oul de marginea farfuriei, dar oul era gol...

Așa ajunse Vulpița cea de-a patra păcălită și de rușine și supărare se mută într-alt cartier, adică în altă pădure, și de atunci nimeni n-a mai auzit de ea.

Cât despre Puiuț, acesta a ajuns un falnic cocoș și nimeni nu mai îndrăznea să-i calce ograda cu gânduri de furtișag.

Luminița Toia

În pădure

(din folclorul copiilor)

Hai, luați-o pe cărare
Și-ascultați pădurea mare!
Uite sus și uite jos,
Totu-i vesel și frumos.

În pădure păsărele
Cântă sus pe rămurele.
Păsările-n fel și chip
Ciripesc “cirip-cirip”.

Umblă urșii prin pădure
După miere, după mure.
Ascultați și glasul lor,
Mormăie de zor: “Mor, mor!”.

Într-o zi se întâlniră
Și pe loc se sfătuiră
Ce să cânte toți în cor:
“Cip-cirip și mor, mor, mor!”.

Cântă din zăvoi și cucul
Și acuma tot sătucul
Este plin de larma lor:
“Cip-cirip, cu-cu, mor, mor!”.

Soluțiile jocurilor din nr. trecut

Întâlnirea din pădure:

caută diferențele la **buline, broască, coadă, pasăre, aripă, pene, cap, ochi, broască, iarbă, decor, scorbură, copac (stânga).**

Care e umbra lui?:

umbra nr.f

Labirintul:

Brotăcelul zburător

partea a II-a

Rezumatul primei părți

Felix e un brotăcel care a dorit foarte tare să zboare. Ajutat de prietena lui, coțofana Coța-Coța, după mai multe încercări nereușite, cu ajutorul unor aripi făcute din pene și după un lung antrenament reușește să zboare.

Fericit că se află în văzduh, Felix o pornește, însoțit de Coța-Coța, să cerceteze lumea. Din înaltul cerului totul i se pare minunat.

Așa ajunseră într-un ținut îndepărtat, deasupra unui castel. Se auzi sunet de corn de vânătoare și Coța-Coța, după ce-l avertizase pe Felix, dispăru spre zona de unde veniseră.

Felix privea fermecat pământul ce se întindea sub ochii săi; pajiști, păduri și în depărtare acoperișurile unui castel ce sclipeau sub razele soarelui. Brotăcelul nu avea de unde să știe că Împăratul acelor ținuturi, însoțit de singura lui fiică, pornise la vânătoare cu șoimi. Pe mâna înmănușată, bătând nerăbdător din aripi, cel mai bun șoim al Împăratului simțea că venise clipa când se va înălța în văzduh. Prințesa, însoțită de paji și curteni, călărea un frumos armăsar alb.

Împăratul scoase gluga de pe capul șoimului și-l eliberă. Șoimul se avântă spre ceruri căutându-și prada. Și prima zburătoare pe care acesta o văzu era Felix, ce plana fericit în cercuri largi, nebănuind nici o clipă primejdia în care se afla... Atunci se întâmplă nenorocirea: șoimul se repezi ca o săgeată, îl înșfăcă pe Felix în ghearele lui de oțel și se rostogoli cu el din înaltul cerului până la picioarele Împăratului.

Șeful vânătorilor se repezi să scoată prada din ghearele șoimului și se grăbi să o dea Împăratului. Acesta privi câteva clipe arătarea ciufulită, se încruntă și exclamă:

-Dar asta-i o broască! și-l aruncă pe Felix cât colo.

Brotăcelul, oricât de năucit și speriat era, nu putu să nu observe disprețul din glasul Împăratului.

-Aruncați pocitania la câini! Auzi, broască cu pene! Multe ți-e dat să mai vezi pe lumea asta..., se încruntă Împăratul.

Și așa s-ar fi întâmplat - slujitorii l-ar fi aruncat pe Felix la câini, dacă n-ar fi sosit Prințesa să-l salveze.

-Lăsați broscuța în pace! Ce rău v-a făcut? Și se aplecă, luându-l pe Felix în palme.

Acesta tremura din toate oscioarele mai mult de indignare decât de frică. Auzi, să-i spună lui pocitanie! Asta era prea de tot!

-E un brotăcel foarte frumos, constată Prințesa. Îl iau sub protecția mea, adăugă ea.

Pasămite Prințesa știa ea ce știa sau poate nu era decât o bănuială, dar prin minte îi trecuse povestea Prințului Fermecat transformat în broscoi, dar pe care o prințesă îl dezlegase de vrajă, ajutându-l să devină din nou o mândrețe de Prinț...

Asta a fost salvarea lui Felix, care însă se bucura prea devreme, neștiind ce avea să i se mai întâmple. Până una, alta, era sub protecția Prințesei, și asta îl mai liniștise, mai ales că aceasta spusese că e foarte frumos.

-Duceți-l în havuzul din curtea castelului, hotărî Prințesa.

-N-ar fi mai bine în heleșteul din spate? încercă Împăratul altă soluție.

-Nu! Acolo unde am zis eu! și Prințesa ar fi bătut din picior dacă n-ar fi fost pe cal.

-Bine, bine, se învoi Împăratul, căci își iubea unica fiică și îi făcea toate hatârurile.

Slujitorii îl luară pe Felix cu mare grijă din mâinile Prințesei. Acesta se descotorosise între timp de rămășițele de aripi care-l aduseseră până aici.

-Ce urâțenie! exclamă unul dintre slujitori după ce Prințesa și suita Împăratului se depărtaseră. Mai bine să-l dăm la câini.

Felix se sperie de-a binelea...

-Nu putem, dacă află Prințesa, ne taie capul, se împotrivi cel de-al doilea. Hai mai bine să scăpăm mai repede de urâciunea asta!

Așa ajunse brotăcelul în havuzul din fața castelului.

Apa era curată și câteva frunze de nufăr pluteau la suprafața ei. Havuzul era destul de mare și-o bordură de piatră îl înconjura. În rest, nici o făptură nu mai era prin preajmă, în afară de

roiuri de țânțari și musculițe ce zumzăiau sâcâitor. Era totul cam prea curat, după părerea brotăcelului: nu tu mătasea broaștei, nu tu lintiță, ca să nu mai vorbim de papură sau trestii...

Hotărât lucru, nu putea trăi aici! Acum medita la vorbele Împăratului, ale slujitorilor și se întreba: oare era așa de urât? Mai bine să se încreadă în vorbele Prințesei, gândi Felix ca să se liniștească. Dar între timp, după atâtea peripeții și emoții, lui Felix i se făcu foame.

Încercă să prindă niște musculițe, dar acestea erau firave și nu-l săturau de fel. Apoi începu să se gândească serios cum ar putea să scape de acolo, când apăru Prințesa. Aceasta schimbase hainele de vânătoare cu o rochie mult mai frumoasă și Felix se gândi că ar putea fi chiar drăguță dacă ar avea ochii mai bulbucați și pielea verde cu ceva pete pe ea...

-Ți-o fi foame? spuse Prințesa. Uite, ți-am adus câteva bunătăți, și scoase dintr-un coșuleț cozonac și bomboane de ciocolată. Nu știu ce mănâncă un brotăcel, dar știu ce-i place unui Prinț, spuse ea misterios.

Felix n-a înțeles decât un lucru: că i se adusese de mâncare. Încercă să guste din cozonac, dar i se păru prea dulce și cam înecăcios. De bomboane nu se atinse neștiind ce sunt bucățelele acelea cafenii. Nu semănau cu nimic.

-O să-ți aduc și friptură de vânat, îi șopti Prințesa, și o să-ți pregătesc ceva bun...

Felix nu prea pricepea ce spune Prințesa și în lipsă de altceva mai bun se lupta cu cozonacul.

-Acum nu mai pot să stau, se scuză ea, avem musafiri, dar cât de curând voi reveni să stăm de vorbă, și ridicându-se grațioasă de pe marginea havuzului se îndreptă spre castel.

Cum or să stea de vorbă, nu prea pricepea brotăcelul, căci el nu vorbea. Deși înțelegea tot, nu putea decât să orăcăie și nu putea vorbi decât cu celelalte făpturi, în afară de oameni. Dar renunță să-și mai bată capul cu astfel de probleme. Trebuia să se gândească cum poate scăpa de aici. Și nici măcar Coța-Coța nu era prin preajmă...

Așa adormi Felix pe o frunză de nufăr, tresărind din când în când în umbra viselor ce-i agitau somnul.

A doua zi dimineață nici nu se trezise bine, când la marginea havuzului apăru Luchi, șoricarul Prințesei.

-Ascultă, broscoiule, începu el rățoit, înainte ca Felix să se dezmeticească cu cine vorbea, eu știu că ești un broscoi obișnuit și nu așa cum crede Prințesa, că ai fi un Prinț Fermecat. Prinții Fermecați nu umblă pe toate drumurile și mai ales nu pică din cer cu niște prăpădite de aripi... Dacă aș fi vrut să zbor, puteam și eu, începu Luchi să se depărteze de la subiect...

Apoi reveni:

-Eu nu vreau să mănânci cozonacul pe care Prințesa mi-l dădea mie și nici friptura sau alte bunătăți, așa că bagă-ți mințile în cap și nu mai face pe Prințul Fermecat.

-Dar nici nu-mi trece prin cap așa ceva, se dezmetici Felix după discursul șoricarului. Am nimerit din greșeală aici și dacă te-am supărat cu ceva, îmi cer scuze, spuse el politicos. N-am de gând să stau aici și dacă s-ar putea aș pleca chiar în clipa asta. Nu mă interesează nici cozonacul, nici friptura Prințesei, care, după părerea mea, mai e și urâtă și plicticoasă.

-Să nu vorbești așa de stăpâna mea! se indignă Luchi. Ia te uită unde era frumosul! Și dacă ai fi fost prinț, tot nesuferit erai, darămite așa, un brotăcel prăpădit.

Prăpăditul se făcu verde închis de indignare, dar trecu peste jignire.

-Uite, plec chiar acum. Rămâi tu cu frumusețea ta de Prințesă! se enervă brotăcelul, dar realizând situația se domoli: aș pleca, dar cum?

-Dacă te ajut eu, spuse Luchi, promiți să pleci cât mai curând și să nu mai tulburi liniștea Prințesei?

-Promit! spuse hotărât Felix.

-Bine, acum trebuie să plec, uite, se apropie Prințesa; n-am văzut-o niciodată așa de dimineață... Mă întorc diseară să-ți explic cum o să facem, promise Luchi și se strecură tiptil printre tufele de verdeață.

(va urma)

Luminița Toia

Cum ajunge lepurașul la coșul cu ouă?

TALON DE ABONAMENT

aprilie-decembrie **2006**

Doresc să mă abonez la (bifează publicațiile dorite):

Publicația	Pentru România	Pentru străinătate
☐ CASA LUX	9 luni x 8,90 lei noi = 80,1 lei noi (89.000) (801.000)	☐ 100 EURO pentru expedierea simplă, 140 EURO pentru expedierea recomandată
☐ Casa de vacanță	9 luni x 4 lei noi = 36 lei noi (40.000) (360.000)	☐ 40 EURO pentru expedierea simplă, 60 EURO pentru expedierea recomandată
☐ PRACTIC în bucătărie	9 luni x 1,60 lei noi = 14,4 lei noi (16.000) (144.000)	☐ 15 EURO pentru expedierea simplă, 30 EURO pentru expedierea recomandată
☐ PRACTIC idei pentru casă, grădină și apartament	9 luni x 1,60 lei noi = 14,4 lei noi (16.000) (144.000)	☐ 15 EURO pentru expedierea simplă, 30 EURO pentru expedierea recomandată
☐ Draga mea	9 luni x 1,50 lei noi = 13,5 lei noi (15.000) (135.000)	☐ 15 EURO pentru expedierea simplă, 30 EURO pentru expedierea recomandată
☐ Cărticica Draga mea pentru copii	9 luni x 1,50 lei noi = 13,5 lei noi (15.000) (135.000)	☐ 15 EURO pentru expedierea simplă, 30 EURO pentru expedierea recomandată

NUME ....

ADRESĂ ....

....

Telefon ....

Am achitat suma totală de .... LEI prin: (bifați)

☐ ORDIN DE PLATĂ sau ☐ MANDAT POȘTAL

Beneficiar: CASA LUX
Banca: BCR sector 1
Cont: RO66RNCB5010000154990063 /ROL

Informații abonamente pentru străinătate

Plata se face către S.C. CASA LUX S.R.L., **Raiffeisen Bank, sucursala Municipiului București**, România, cont Euro nr. RO35 RZBR 0000 0600 0747 6523, cod fiscal R5904439

Atenție! La aceste sume adăugați comisioanele bancare, deci veți plăti suma abonamentului + taxele cerute de bancă. Nu uitați să treceți adresa pe documentul de bancă! Pentru mai multă siguranță transmiteți pe e-mail sau on-line la www.casalux.ro, rubrica „Abonamente", datele abonamentului: numele, adresa, suma, publicația, data plății, adresa dumneavoastră de e-mail.

Întrebări și informații suplimentare
telefonul abonatului: 021/317.06.10, e-mail: abonamente@casalux.ro

Învierea

de Luminița Toia

Primăvara aurie
Se așterne peste lume
Și natura reînvie
Pregătindu-se-o minune.

Firea s-a trezit la viață
Într-un cântec maiestuos,
Totul vrea să ne vestească
Învierea lui Hristos.

Sălciile se apleacă
Legănându-se pios,
Timpul nu mai vrea să treacă
Așteptându-L pe Hristos.

Ziua s-a topit în șoapte,
Cerul este luminos,
Noaptea nu mai este noapte,
E un imn pentru Hristos.

Sfântă este noaptea-n care
Totul e adevărat.
Este mare sărbătoare,
Căci Hristos a înviat!

Lepădarea și iertarea lui Petru

Era în Săptămâna Patimilor, joi seara. Iisus se afla cu ucenicii Săi la Cina cea de Taină. Se apropiau clipe grele pentru El, căci peste puțin timp urma să fie prins și judecat. El le vorbea despre aceste lucruri ucenicilor, dar ei nu-L înțelegeau. Le spunea că oamenii Îl vor prigoni și Îl vor umili, iar după ce va pătimi și va muri va învia. El le-a mai spus:

-În noaptea aceasta toți vă veți tulbura și veți fugi de mine de teama oamenilor.

Dar ei nu credeau că așa ceva se va întâmpla, doar de atâta timp îl urmau pretutindeni, niciodată nu Îl părăseau. Ba Petru chiar a strigat cu voce tare:

-Cum așa, Doamne? Eu unul niciodată nu Te voi părăsi, doar știi cât Te iubesc. Sunt gata să merg cu Tine chiar și în temniță, chiar și la moarte.

Iisus însă i-a răspuns cu tristețe:

-Of, Petre, Petre, adevărat îți spun că în noaptea aceasta, când va cânta cocoșul, te vei lepăda de Mine de trei ori!

Iisus voia să spună că Petru nu va avea curajul să mărturisească oamenilor că este ucenicul Lui și că va fugi de teama să nu fie și el prins.

Dar Petru se uita acum la Iisus cu neîncredere, căci vorbele Lui i se păreau chiar ciudate.

După aceea au plecat cu toții la Muntele Măslinilor, unde Iisus avea obiceiul să se roage. Deodată s-a auzit un zgomot de mulțime și zăngănit de săbii. Veniseră arhiereii cu o mulțime de soldați ca să-l aresteze pe Iisus. În mijlocul lor era Iuda, ucenicul trădător, care a venit la El și L-a sărutat. Acesta era semnul prin care ceilalți urma să-l recunoască pe Mântuitor. Soldații L-au înconjurat pe Iisus și L-au legat. Îngrozit, Petru a scos sabia ca să-L apere și a tăiat urechea unui soldat.

-Oprește-te Petru, cel ce scoate sabia de sabie va pieri! Și pe dată i-a vindecat urechea soldatului. Apoi a fost dus la judecată în casa arhiereului. Toți ucenicii se răspândiseră care încotro. Doar Petru stătea în preajma casei și urmărea de departe cum Iisus era bătut și umilit. Acolo se aflau câțiva slujitori de-ai arhiereului, care au aprins un foc să se încălzească. Deodată, o slujnică s-a apropiat de Petru și i-a strigat:

-Și tu erai cu omul acela, nu-i așa?

-Nu e adevărat, femeie, nu-L cunosc! a răspuns Petru înfricoșat.

După un timp, un alt slujitor, uitându-se atent la Petru, a spus și el:

-Ba, parcă te-am văzut cu ei, ești de-al lor, spune!

-Nu, vă spun că nu-L cunosc.

L-au lăsat apoi în pace. Dar puțin mai târziu un alt om l-a acuzat pe Petru, iar acesta a răspuns la fel: „Nu-L cunosc!". În acel moment a cântat cocoșul, iar Petru, aducându-și aminte de vorbele lui Iisus, a fugit de acolo plângând cu amar.

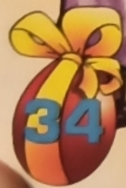

Petru a stat închis de teamă și rușine câteva zile. El a auzit că Domnul Iisus a fost răstignit pe o cruce de lemn și după o suferință cumplită și-a dat duhul. A fost înmormântat într-o peșteră la gura căreia a fost pusă o piatră uriașă.

Toți ucenicii erau mâhniți, fiindcă Învățătorul lor iubit nu mai era. Uitaseră complet cuvintele lui despre Înviere.

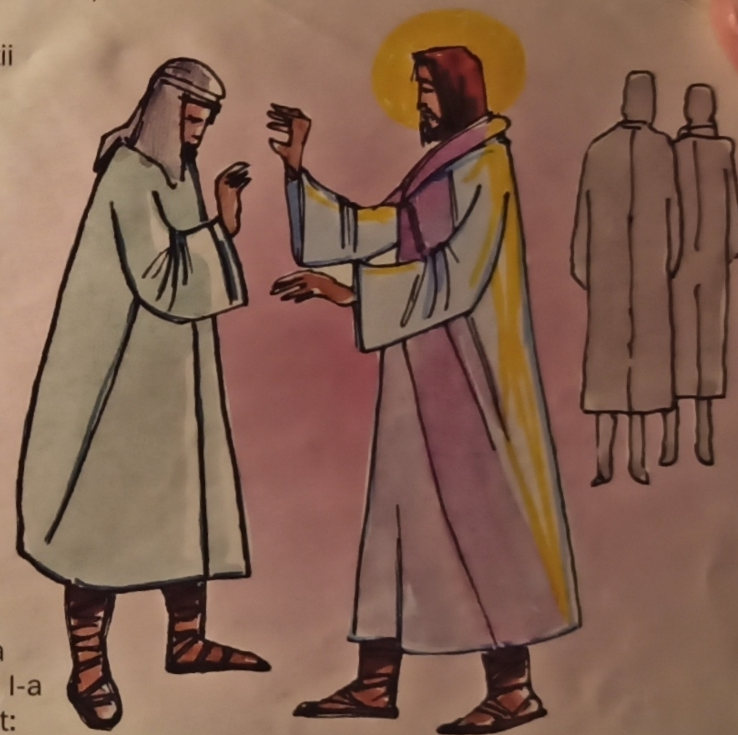
Era duminică. Stăteau cu toții și povesteau despre cele întâmplate. Deodată a intrat în grabă Maria Magdalena, care le spunea ceva, nu foarte clar, cum că fusese la mormântul Domnului, dar peștera era goală. Atunci Petru a alergat și el și a găsit doar giulgiurile împrăștiate pe jos.

Nimeni nu mai știa ce să creadă. Dar Domnul Iisus li s-a arătat ucenicilor chiar în aceeași seară și au crezut cu toții în Învierea Lui.

După un timp, Petru împreună cu alți ucenici se aflau la malul mării încercând să prindă pește. Atunci li s-a arătat din nou Domnul Iisus cel Înviat și le-a cerut ceva de mâncare. Ei au aruncat plasele și în puțin timp au prins o grămadă de pește. Au mâncat împreună pâine și pește, iar apoi Iisus l-a întrebat pe Petru:

-Petru, oare mă iubești tu pe Mine mai mult decât ceilalți ucenici ai mei?

-Da, Doamne, știi cât Te iubesc, a răspuns el gândindu-se rușinat la teama lui de a-L mărturisi pe Domnul atunci, în zilele pătimirii.

Iisus l-a mai întrebat o dată același lucru, iar Petru l-a răspuns la fel. Când Domnul i-a pus aceeași întrebare și a treia oară Petru l-a răspuns și mai rușinat:

- Da, Doamne, Tu le știi pe toate, știi cât Te iubesc.

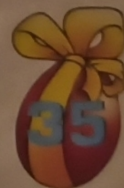
Atunci Iisus i-a spus:

-Paște oile mele!

Prin aceasta El voia să spună că Petru va ajunge un mare apostol și că va aduce la dreapta credință mulți oameni.

În acel moment Petru și-a dat seama că Iisus l-a iertat pentru ceea ce făcuse și că i-a dat de îndeplinit o misiune foarte importantă, aceea de a povesti oamenilor din lumea întreagă despre Patimile și Învierea Sa.

Repovestită de Cristina Manea

Învață o rugăciune!

Îngeraș coboară lin
Lângă patul meu,
Somn ușor tu să-mi aduci
De la Dumnezeu.

Să adorm pe brațul tău
Dulce, drăgăstos,
Până-n zori când m-oi trezi
Dintr-un vis frumos!

Înger, îngerașul meu,
Tu păzește-mă de rău
Și mă du la Dumnezeu.

Trimisă de Geanina Oancea,
loc. Constanța